

**Робота учасниці регіональної історико-патріотичної акції
«Славетні сини Сокальщини! Герої не вмирають!»
Я серце своє віддав Україні.
Пам'яті Ігоря Ковалюка**

Автор роботи: Романів Вікторія, учениця 7-Б класу
Сокальської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №4

Керівник роботи: Білик Світлана Геннадіївна, вчитель історії
Сокальської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №4

Актуальність теми мого дослідження: вшанування мужності та героїзму захисників України, збирання та поширення фактів про героїчні вчинки українських військовослужбовців, які боронять нашу землю від російських загарбників і стоять на сторожі нашого мирного неба, віддаючи найдорожче-своє життя, щоб ми могли жити та навчатись у вільній та незалежній країні і розбудовувати її для себе та майбутніх поколінь.

Мета моєї роботи: на прикладі подвигу людини з великої літери, патріота України, батька мого однокласника, донести більше інформації про наших героїв-захисників.

Війна...Це страшне слово, в якому сотні тисяч скалічених доль, розбитих сердець, втрачених мрій і сподівань. Це вогонь, розриви снарядів, руїни.

Війна...Це сльози і нестерпний біль від втрати рідних та близьких людей.

Війна... Це жага помсти за все, що зробив ворог на нашій землі.

І водночас війна – це єдність і мужність українців, їх стійкість та воля до перемоги, це волонтерський рух і це героїзм і щоденний подвиг наших воїнів.

Про одного з таких героїв я хочу розповісти, щоб його подвиг та подвиг багатьох українців ніколи не були забуті. Щоб пам'ять про них завжди жила у наших серцях.

Додому повертаються Герої,
Але сім'я не в радості- в сльозах...
Вони приходять в формі і без зброї,
І душі їхні вже на небесах...
Життя прожите сторінки закрило
І вже не пише в книгу нових днів,
Під образами свічку засвітило
Й просить молитви, а не гарних слів

А навкруги рідна земля і небо-
За них Герої голови кладуть...
От, тільки їх живих родині треба!!!
Хай мирні дні в наш дім уже прийдуть.

Н. Шамріцька (вірш зі сторінки Оваднівської сільської ради – ОТГ у Facebook)

Про Ігоря Валентиновича Ковалюка нам розповіла його дружина Руслана Іванівна, мама мого однокласника Богдана Ковалюка під час нашої зустрічі у стінах школи, куди вона люб'язно погодилась прийти, незважаючи на нестерпний біль і смуток від втрати люблячого чоловіка, адже від часу загибелі героя не минуло ще й сорока днів.

Ми зустрілись у Кімнаті Гідності у нашій школі. Пані Руслана розповіла нам про те, що її чоловік Ігор Ковалюк народився 11 березня 1971 року у Селі Ставки Волинської області. Дитинство та юні роки провів у рідному селі.

За шкільною партою сидів у Ставківській та Овлочинській школах. Закінчивши школу, навчався за професією слюсаря. Будучи у зовсім юному віці (17 років), Ігор втратив тата, який трагічно загинув. У сім'ї залишилось троє дітей 17, 15 та 9 років.

Життєві обставини заставили Ігоря стати підтримкою для мами та двох молодших сестер. Він у цей непростий для родини час став господарем, батьком, другом для своїх рідних. Коли сестри піросли, Ігор влаштував і своє життя. Одружився, народився син. Усі роки невпинно працював, щоб його сім'я була забезпеченою усім.

Ось як згадує тата його син Богдан, учень 7-Б класу Сокальської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів № 4 : «Тато завжди був моїм другом, моєю підтримкою і надійним захистом. Залюбки допомагав мені у всіх моїх справах. Я міг порадитися з ним, попросити допомоги і був впевнений, що тато завжди буде поруч...» Сльози заважають говорити далі і Богдан разом з мамою у школі на згадку про Ігоря Ковалюка його бойовий шеврон.

Я змогла поспілкуватись і з сусідами сім'ї Ігоря Ковалюка, які проживають у місті Сокалі Коваль Катериною Василівною та Семенюк Антоніною Антонівною, для яких його загибель теж стала жахливою звісткою. Вони розповіли мені, що Ігор Валентинович був люблячим чоловіком та батьком. Доброю, веселою, життєрадісною людиною. Завжди був готовий прийти на допомогу, підтримати добрим словом. У перші дні повномасштабного вторгнення росії на нашу землю одразу виявив бажання йти захищати свою Батьківщину, свою домівку, своїх рідних від ворога. Ні хвилини не сумнівався у своєму рішенні.

Коли Ігорю Валентиновичу вручили повістку він не роздумуючи пішов до місцевого територіального центру комплектування та соціальної підтримки,

звідки його направили у військову частину міста Ужгорода. Пізніше проходив навчання у Рівненській області. Після навчань ніс службу у Харківській та Запорізькій областях. Він з честю ніс службу по захисту України від російської навали, боронячи суверенітет та територіальну цілісність України. Був командиром третього механізованого взводу восьмої механізованої роти третього механізованого батальйону військової частини А4447.

Нагороджений Грамотою командира 33 ОМБР за старанність, розумну ініціативу, сумлінне виконання службових обов'язків, вірність військовій присязі та Подякою командира військової частини А4752 за старанність та досягнення високих показників у навчанні під час проходження курсу «Прискорений тренінг з підготовки особового складу стрілецьких (механізованих) підрозділів в умовах воєнного стану».

Важкою і водночас теплою була розмова з мамою Героя Ковалюк Галиною Володимирівною, якій вже 74 роки і яка проживає у селі Ставки Оваднівської територіальної громади Волинської області. Ми змогли поспілкуватись по телефону. Кожне слово мами Героя пронизане невимовним болем і страшною тугою за загибим сином: « Мій син, моя кровинка...і клята війна, яка без жалю забирає рідних... Мій Ігорчик був люблячим сином, моєю опорою і моєю надією. В перші дні війни став на захист своєї сім'ї, рідних та друзів. Став на захист України, адже з юних літ був захисником і опорою для своїх. Завжди опікувався нами і тому не роздумуючи пішов захищати свою землю. Я з повагою і розумінням віднеслась до його вибору, адже матері так важко відпустити сина на війну. Але якщо він так вирішив-значить, так треба. Він у мене завжди був самостійним. Позивний сина був «ВОЛЯ». За волю він і загинув. Я завжди буду любити тебе, сину...»

Страшна звістка прийшла 2 листопада 2023 року: У боях з окупантом за незалежність України, поблизу села Роботине Запорізької області 29 жовтня 2023 року обірвалося життя мешканця міста Сокаля Ковалюка Ігоря Валентиновича.

Похований Герой у рідному селі Ставки Волинської області. На території Оваднівської територіальної громади була оголошена триденна жалоба за загибим Героєм, який повернувся до рідної домівки на щиті. Односельці та побратими на колінах зустріли Героя та провели його в останню путь.

Для нас усіх: і учнів, і педагогів, і батьків Ігор Ковалюк – приклад мужності і героїзму, відданості Україні, приклад, яким має бути справжній Українець, справжній Батько. Його героїчна смерть сколихнула найщиріші в наших душах. Тому шкільна поетеса, наша десятикласниця Єва Павлишин присвятила свою поезію саме Ігорю Ковалюку:

Позивний його «Воля»,

За яку він й загинув.

Обороняючи землю,

Й наше життя.
Він залишив дружину,
І рідного сина.
Люблячу матір,
Та пішов із життя.
29 жовтня
На Запоріжжі.
2 листопада
Жахлива звістка прийшла.
Що чоловіка, батька,
Друга, рідного сина.
Ігоря Ковалюка
Більше в живих нема.
"Мій син, моя кровинка,
І клята війна, яка без жалю забирає рідних.
Промовляє мама зі сльозами на очах,
Бо втрата нестерпно болюча й тяжка.
Герой похований у рідному селі,
Ставки на Волині.
Нехай пам'ять про нього,
Не вмере, не загине.
Й назавжди живе у наших серцях!

Нехай же пам'ять про всіх Героїв, які віддали своє життя за нашу свободу та незалежність завжди живе у наших серцях, а їх подвиг ніколи не буде забутий і залишається прикладом любові, відданості та самопожертви заради тих, кого любиш.

Використані джерела:

1. Володимирська газета "Слово правди», випуск №44 (10622) від 2 листопада 2023 р.;
2. https://www.facebook.com/slovopravdyvv/?locale=uk_UA
3. https://www.facebook.com/ovadnesr/?locale=uk_UA
4. https://www.facebook.com/profile.php?id=100069117403988&locale=uk_UA

Додаток 1

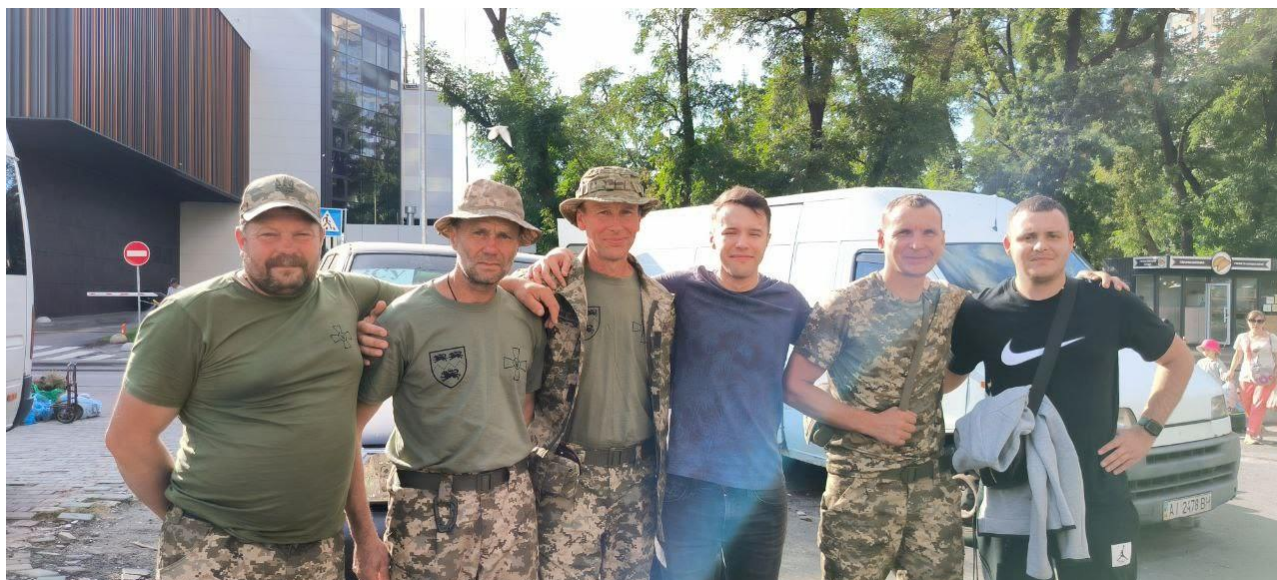

Додаток 2

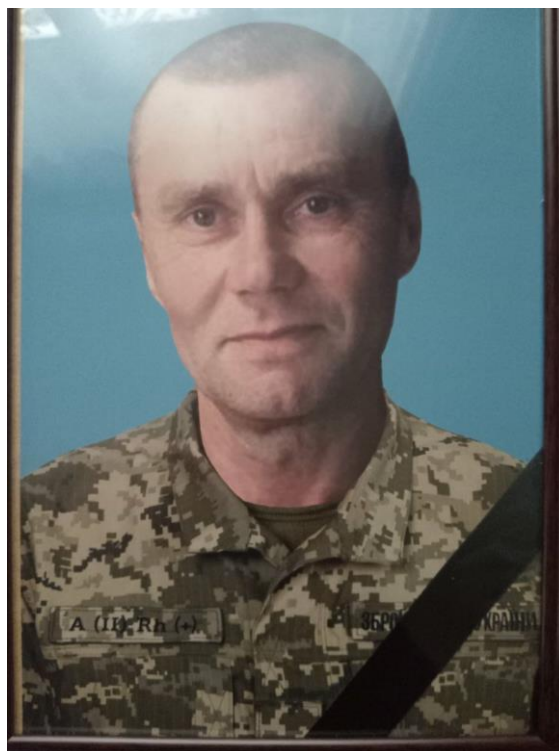

Додаток 3

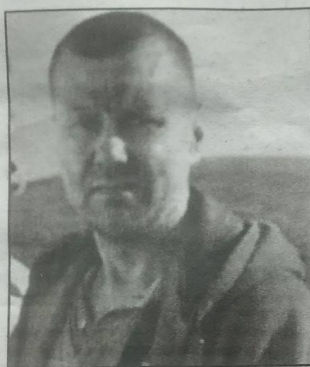

років.

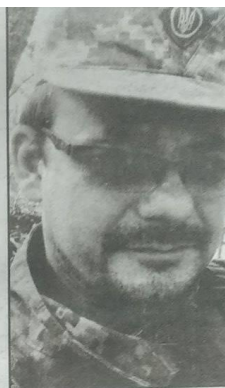
Ігор Ковалюк
(с. Ставки
Оваднівська ТГ)

Та не встигли жителі Ставок оговтатися від жахливої новини, як прилетіла ще одна. У боях за Незалежність України загинув ще один їхній односельчанин – Ігор Ковалюк.

Страшно і невимовно сумно, коли все село схиляє голови, проводячи в останню дорогу полеглих героїв. Ще страшніше, коли доводиться проводити одразу двох. Ігор Ковалюк віддав своє життя у бою за українську землю поблизу села Роботине Запорізької області. Герою було 52 роки.

На території Оваднівської сільської ради оголосили триденну жалобу з приводу цих важких втрат.

У нововолинця Валерія була гарна дружина і троє дітей: донька, двох синів. Є для кого жити і воювати. Тож коли гром обов'язок покликав взяти зброю і стати на захист України, Валерій не вагався і став до лав Збройних сил України.

Ніс свою службу віддано пліч-о-пліч із побратимом, який загинув 28 жовтня на складніших ділянках фронту в Запорізькій області.

Герою було 32 роки. У нього залишилися дружина, донька і син.

**Редакція газети «Слово правди»
рідним і близьким загиблих захисників**

